

распаленъ адъ, колкото да получа отказъ
отъ такава мила и хубава Государиня.

Мишкоѡдъ.

Пакъ мени останаха два най-лошави и
страшни пая, да избира единятъ отъ тъкъ;
или да ся заколя и удуша, или да не из-
ляга отъ тази къща, до кога мя полюбите
и по обычате! . . . .

Чевръста.

Хи, хи, хи, какво е това, что е за чудо?

Рискалова. (на старна.)

Ей ти теби и обожатели за завиждинье
(до тѡхъ.) Азъ, господа всичкома ви арес-
вамъ, вы сте динъ хубави и мили, но азъ
не мога тѡй скоро да познамъ, кого да
избирѡ отъ васъ.

Лаплайловъ.

О! не трябва ни единъ да ся предпочита
отъ нами. Мы сме приятели еднодушны, не
си завиждаме, не сме соперники, и искаме
да и четиртяхъ отъ веднажъ ны вземете въ
своето любовно покровительство.

Рискалова.

Молявися, смислетеса: това не може ни
по сърдцето да бѡде, ни по разумать, ни по
законать.

Чевръста.

Вишь нѡма да ся намѡри таковъ попъ
лудъ, да обвинчей съ сичките . . .